

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Bernardi Primi Clarævallensis Abbatis, Ordinis
Cisterciensium Antesignani, melliflui Ecclesiæ Doctoris
Sermones In Dominicis & Festa per annum**

Bernardus <Claraevallensis>

Sermo De tribus Panibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39254

Aqua testimonium, qui laborat in gemitu suo lavans per singulas noctes lectum suum. Sicut enim Sanguis ille redemit, ut non regnet peccatum in nostro mortali corpore; sic Aqua illa abluit ab his peccatis quæ commisimus ante. Sed quid erit quod longo catenarum usu, & carceris habitatione crudeli contracti sumus, atque collisi defecimus in via vitæ? Invocemus *Spiritum* vivificatorem & adiutorem, confidentes quia dabit Pater, qui est in cœlis, spiritum bonum petentibus se. Sanè novum supervenisse spiritum certissimè conversatio nova testatur. Jam ut breviter repetam, à Sanguine, & Aqua, & Spiritu habere est testimonium, si contines à peccatis, si dignos agis pœnitentiæ fructus, si facis opera vitæ.

IN ROGATIONIBUS,

De tribus Panibus.

S E R M O.

a Luc. 11. b **Q**uis vestrum habebit amicum *a*, &c. Quid est quod amicum unum perhibet advenisse, nec tamen contentus est quærere panem unum? Putasne tam voracem æstimabat amicum, ut non posset uni sufficere panis unus? Nam uni quidem tres apponere panes, inconsequens omninò videtur. Puta ergò cum uxore & mancipio hominem advenisse, ut suum cuique panem apponere velit amicus. Ego quidem amicum venientem ad me non alium intelligo quàm meipsum. Nemo quippe charior mihi, nemo germanior est. Ad me ergo de via venit amicus, cum transitoria deserens, ad cor redeo, sicut scriptum est *b*: *Redite pr. evaricatores ad cor.* Deinde tunc verè sibi quisque amicus est, cum de via redit, quoniam qui diligit iniquitatem, odit animam suam. A die itaque conversionis meæ, de via ad me venit amicus. Venit de regione longinqua, ubi pascere porcos, & ipsorum filiquas insatiabiliter esurire solebat. Venit fame laborans, confectus inedia, attenuatus jeunio. Venit necesse habens invenire amicum; sed heu me pauperem elegit hospitem, & vacuum ingreditur habitaculum. Quid faciam huic amico misero & miserabili? Omnino enim non habeo, quod ponam ante illum. Fateor, amicus est, sed ego mendicus. Quid venisti ad me amice in necessitate tanta? Ego sum mendicus, & non est in domo mea panis. Festina, inquit, discurre, suscita amicum tuum illum magnum, quo majorem dilectionem nemo habet, neque substantiam ampliolem. Quare, pete, pulsa, quia omnis qui quærit invenit, & qui petit accipit, & pulsanti aperietur *c*, Clama & dic *d*, *Amice commoda mihi tres panes.*

e Matt. 7. a*f* Luc. 11. b*Qui

De Ascensione Domini, Sermo I. 267

Qui sunt isti panes, Fratres? Utinam mereamur accipere nos. Fortè enim & ipsos nemo scit, nisi qui accepit. Credo tamen petendos nobis esse tres panes, Veritatis, Charitatis, Fortitudinis. His tribus egere me fateor, veniente ad me amico de via, veniente autem (ut dixi) cum uxore & mancipio. Deficit quippe Ratio mea (ipse est enim vir) præ ignorantia veritatis, languet & Voluntas præ inedia affectionis; infirmatur Caro præ inopia fortitudinis. Nam & ratio minus intelligit quæ agenda sunt, & voluntas minus diligit intellecta, & ad hæc etiam corpus quod corrumpitur aggravat animam, ut non quæcunque volumus, illa faciamus. Aruit cor meum, etiam & corpus meum, quia oblitus sum comedere panem meum. Neque enim paterer hunc defectum, si jugiter exercita esset ratio in inquisitione veritatis, voluntas in desiderio charitatis, caro in operatione virtutis. Commoda ergo mihi amice tres panes, ut intelligam, ut diligam, ut faciam voluntatem tuam. Sic enim vivitur, & in talibus vita spiritus mei, dicente Scriptura ^d: *Quoniã vita in voluntate eius*, ^d Psal. 27.

*Tres panes:
Veritatis, Cha-
ritatis, Forti-
tudinis.*

IN ASCENSIONE DOMINI,

De Evangelica lectione.

S E R M O I.

Recumbentibus undecim Discipulis apparuit illis Iesus ^a. Apparuit verè ^a Marc. 16. c
benignitas & humanitas Salvatoris. Multam enim fiduciam præstat, quod libentius adsit orationi incumbentibus, quandò nec recumbentibus quidem dedignatur adesse. Apparuit, inquam, benignitas eius qui cognovit figmentum nostrum, nec dedignatur necessitates nostras, sed miseratur, si tamen curam carnis non in desiderio facimus, sed in necessitate. Quod considerans idem Apostolus ^b, *Sive manducamus*, in ^b 1. Cor. 10. g
quit, sive aliquid aliud facimus, omnia in gloriam Domini faciamus. Potest tamen quod recumbentibus apparuit, ad id quoque referri, quod alibi calumniantibus Judæis adversus discipulos non jejunantes, *Non possunt*, inquit, *filiis sponsi lugere quamdiu cum eis est sponsus*. Sequitur. *Et exprobravit in-* ^c Matt. 9. h
credulitatem illorum, & duritiam cordis, quia his qui viderant eum resurrexissè, non crediderunt. Audis Christum discipulos increpantem, imò (quod durius sonat) etiam exprobrantem, nec quandocunque, sed ea hora qua eis corporalem præsentiam subtrahaturus, videri poterat magis ab increpatione parcere debuisse. Noli ergo indignari de cætero si te quoque aliquando Christi vicarius increpaverit. Id enim exhibet quod ascensus ab eis in cælum, suis Christus legitur exhibuisse discipulis. Sed quid est, fratres, quæ dicit, *his qui viderant eum resurrexissè, non crediderunt*? Aut qui fuere, quorum beati oculi gloriosum Resurrectionis Do-

*Increpationes
equo animo
ferends.*

Sermones S. Bernardi,

LI

minicæ